

rium, som det er aabenbart, at Sjælen deri ligger udenfor Folketsfriheden og den danske Sag, og om derfor endog saa nogle af dets Lemmer vare nok saa gunstig stemte baade for Folketsfriheden og den danske Sag, om de end vare nok saa bestemte paa at hævde den til det Sidste, saa vilde de dog ikke have Magt dertil, saa vilde dog deres Standhaftighed i saa Henseende ikke udiette Andet, end at, naar de ikke længere kunde følge Sjælens Retning, da maatte de falde af. Lad os dernæst betragte de ærede Rigsdagsmænd, der som en Indrømmelse ere optagne i det nuværende Ministerium, lad os tillægge og tiltroe dem al den Varme for Folketsfriheden og for den danske Sag; som vi selv føle os besjælede af, og lad os da spørge os selv, som det sig bør, hvad da vi, om vi vare i deres Sted, maatte sige om vore Bestræbelser i denne Retning, hvad der vilde støtte os eller svække os, hvad der vilde forøge eller formindste vor Indflydelse i Riksdagen og dansk Retning, enten det, at den danske Rigsdag uden videre opgav al sin Myndighed, al sin Ret, og tillige Folkets Friheder og Rettigheder, eller at den danske Rigsdag standhaftigen holdt paa det Altsammen og kun gjorde den Indrømmelse, der jo er nødvendig, dersom Forsøget med Heelstaten skal gøres, kun den Indrømmelse at indskrænke baade Grundlovens Gyldighed og Rigsdagens grundlovlige Myndighed til Kongerigets særlige Anliggender. Jeg kan ikke see Andet, end at vi maatte sige, og i det Mindste vilde jeg sige: Det er jo aabenbart, at, skulle vi have nogen Indflydelse her, saa maae det være derved, at den danske Rigsdag staaer fast. Det maa saa være, thi hvem der seer alene eller dog fornemmelig paa Heelstaten, maa jo nødvendigviis kun gjøre saa mange Indrømmelser til Kongeriget og dets Rigsdag, som ikke uden Voldsomhed kunne undgaaes. Naar altsaa Rigsdagen er saa søielig at opgive Alt, hvad skulde saa de meest danskfjendede Ministre kunne udrette? Da vilde det jo møde dem, at det er opgivet af Rigsdagen, og altsaa er der slet ingen Banffelighed for os her ved at sammenstøbe eller sammensmelte det Hele. Kun da, naar Rigsdagen stod fast, kunde der ventes Noget af et Mini-

sterium, som har viist, at det vil gjøre de Indrømmelser, det er nødt til, for ikke enten at opgive sin Plan eller at øve Voldsomhed; vi skulle nemlig huske, at i det Dieblis, vi have indskrænket Grundloven til Kongerigets særlige Anliggender, da have vi, man kalde os hvad man vil, ophørt at være et Kongerige, vi have ophørt at være det, vi vare, og ere blevne en Provinds i et andet Monarchie. Nu er det jo aabenbart, at de, der stille paa at faae et saadant Monarchi oprettet og besættet, ville søge ogsaa at faae den Deel, som de endnu ikke have absolut i deres Bold, de ville jo søge, saavidt det paa nogen Maade kunde skee i Mindelighed, at faae den Provinds, som jo har sine særegne Privilegier — saaledes maae vi jo kalde dem — søge at faae disse Privilegier til at blive saa faa og saa smaa, som det er muligt, men paa den anden Side maae de jo ogsaa finde sig i, hvad mange Stormagter jo ogsaa have fundet sig i, at, naar et Folk har Ret og staaer fast derpaa, det da, idetmindste indtil videre, beholder sine Privilegier, Friheder og Rettigheder. Antog derfor det ærede Thing den motiverede Dagsorden, og vandt derved en Opsættelse, da behøvede den ingenlunde at blive lang, thi det staaer jo i Thingets Magt at nedsette et Udvalg i enhver Sag paa hvilket Trin, det vil, og et saadant Udvalg maatte meget snart kunne blive færdigt med at sige, hvad det meente maatte staae i Beslutningen, for at den kunde være et virkelig Forbehold, saavel af Rigsdagens Myndighed angaaende de særlige Anliggender som af Folkets ved Grundloven tilsikrede, tilhjemlede Friheder og Rettigheder, og da — skjøndt det altid gjør mig ondt ved enhver saaledes foretagen Sammensblanding af, hvad der umuligt kan hænge sammen, saalidt som Tern og Leer kunne sammensmeltes — da vilde jeg dog ialtsald sige: den danske Rigsdag kunde vistnok under de nuværende Omstændigheder forsvare at gaae ind derpaa, men ogsaa kun under saadanne Omstændigheder, thi, naar man betragter den foreslaaede Heelstat eller Fællesstat med de allervenligste Dine, da maa man dog sige: den er ikke noget ligere af Alt, hvad jeg kjender i det daglige Liv, end hvad man kalder et